

Ἐκαστος ἐπίστευεν εἰς πολιοῦχόν τινα σκιάν παρακο-
λουθούσαν αὐτὸν πανταχοῦ, καὶ φαινομένην κατὰ τὰς τε-
λευταίας τῆς ζωῆς του στιγμᾶς, περίξ τοῦ τόπου εἰς ὃν
ᾧφειλε νὰ ἐκπνεύσῃ, καὶ ὃν ἐπλήρου τὸ φάντασμα ἐξ ὁμο-
γῶν θρηνηδῶν. Ἐν περιπτώσει δὲ θανάτου ἐξόχου τινὸς
προσώπου, αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνηκότων Βάρδων ἐψάλλον ἐπὶ
τρῆς νύκτας περὶ τὴν σκιάν αὐτοῦ. Ἐάν ὁ θανὼν ἀνῆκεν
εἰς τὴν τάξιν τῶν πολεμιστῶν, τὰ ὄπλα αὐτοῦ ἐφαίνοντο
βεβαυμένα ἐν αἵματι, καὶ τὸ πνεῦμά του ἐπασκέπτετο τὴν
γενεθλίαν γῆν, ἐνθα βλέποντες αὐτὸ οἱ πιστοὶ κύνες κλαυ-
θμηρῶς ὠλόλυζον.

Τὰ πλεῖστα τῶν φυσικῶν φαινομένων ἀπέδιδον εἰς τὰς
ἐπενεργείας τῶν πνευμάτων. Προσέβαλε τὰς ἀκοάς των ἡ
ἤχώ; Τὸ πνεῦμα τοῦ ὄρους ἀνταπεκρίνετο. Ὁ πρὸ τῶν
θελλῶν ὑπόκιφος ἤχος, ἦν ὁ μυκηθμός τοῦ πνεύματος
τῶν λόφων. Ἐάν αἱ κινύραι τῶν Βάρδων ἀντήχουν εἰς τὸν
ἀέρα, αἱ σκιαὶ διὰ τῆς λεπτῆς των ἀφῆς προὔλεγον τὸν
θάνατον ἐξόχου προσώπου· οὐδέποτε δὲ ἡγεμῶν τις ἢ βα-
σιλεὺς ἐγκατέλειπε τὴν ζωὴν πρὶν ἢ αἱ κινύραι τῶν Βάρ-
δων τῆς οἰκογενείας, ἀποδώσωσι τὸν προφητικὸν τοῦτον
ἦχον.

Εὐκόλως τις δύναται νὰ συμπεράνῃ πόσον παραμυθητι-
κὸν ἐφαίνετο τοῖς Βρεττανοῖς τὸ πληροῦν ὅλην τὴν φύσιν
ἀπὸ σκιᾶς προγόνων καὶ φίλων, ὅφ' ὧν ἀπαύστως ἐφρόνουν
ὅτι περιστοιχοῦντο, καὶ πόσον αἱ ιδέαι αὗται, μὲ ὅλην
τὴν μελαγχολίαν ἣν ἐνέπνεον, ἐπλήρουν καὶ προσεῖλκουν
τὴν φαντασίαν των θέλγους αὐτοῦς. Εἰς τὰς ιδέας δὲ
ταύτας ἀποδοτέον καὶ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ Με-
γάλῃ Βρεττανίᾳ λατρευομένων τότε θεῶν. Ἡ δὲ γνώσις
τοῦ Ἥσου, Δίου, Πλούτωνος, Σαμόθου, Τευτάτου καὶ ἄλ-
λων θεῶν, προῆλθε πιθανῶς ἐξ ἐπιμιξίας αὐτῶν μετὰ ξένων
ἐθνῶν, ἐξ ὧν οἱ μὲν Πίκτορες καὶ Σάξονες μετέδωκαν αὐ-
τοῖς τὴν γνώσιν τῆς Ἀνδάνης θεᾶς τῆς Νίκης, οἱ δὲ Ῥω-
μαῖοι τινῶν ἐκ τῶν θεῶν οὓς ἐλάτρευον. Τὸ δὲ οἱκῶδες
ἔθιμον τοῦ προσφέρειν θύματα ἀνθρώπινα πρῶτοι οἱ Γαλά-
ται μετέφερον ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς μαρτυροῦσιν ὅ,τε Τάκιος
καὶ Δίων ὁ Κάσσιος. Ἐπεκτείνων τις παραιτέρω τὰς ἐρεῖ-
νας αὐτοῦ ἀπαντᾷ καὶ τινα ἔχνη φοινικικοῦ ὀρησκεύματος·
διότι πάντα συντείνουσιν εἰς τὸ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι οἱ
πρῶτοι οὗτοι τοῦ κόσμου ποντοπόροι, μετέβαινον εἰς Βρετ-
τανίαν, ὅπως μετὰ τῶν κατοίκων ἀνταλλάξωσι τὰ ἐμπο-
ρεύματα αὐτῶν διὰ κασσιτέρου. Ἀλλ' ἡμεῖς χωρὶς προσῶς
νὰ εἰσέλθωμεν εἰς λεπτομερίαν περὶ τῶν ἑτερογενῶν τού-
των λατρεῶν, θέλομεν ἐκθέσει ὅ,τι βεβαιότερον ἡδυνήθη
νὰ μᾶς διασώσῃ ἡ ἱστορία περὶ τῶν τόσῳ περιφθμῶν κα-
ταστάσεων Δρυϊδῶν, τοῦ μόνου γενικῶς παραδεδεγμένου
ὀρησκεύματος, ὡς δεικνύουσι πάντα τὰ ἔθιμα καὶ αἱ πα-
ραδόσεις τῶν Βρεττανῶν.

I. A. T.

(ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἀλληγορικὴ μυθιστορία

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κατὰ τὸ σύνθημα συνήχθημεν ὑπὸ τὴν δεινροσκιάδα.
Ἡ ἐσπέρα ἦτο θυελλώδης, ὁ ἀὴρ βαρὺς καὶ ἡ ἀτμο-
σφαῖρα κεκαλυμμένη ὑπὸ μαύρων νεφῶν διασχίζομένων ὑ-
πὸ συνεχῶν ἀστραπῶν. Ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ κατή-
φεια τῆς ἀτμοσφαιρᾶς εἶχε κυριεύσει τὰς καρδίας μας, ἀ-
νεπαίσθητος δὲ διατιθέμεθα εἰς δάκρυα. Ἡ Βέσπα ἰδίως
ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ θλίψεων σκέψεων. Ματαίως ὁ
Ἀββᾶς ὅστις ἐτρόμαξε διὰ τὰς διαθέσεις τῆς ὁμηγύρεως
ἐπάσχισε πολλάκις διὰ παντός μέσου νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν
συνεχῶς τοσοῦτον ζωηρὰν φίλην μας. Οὐδ' ἐρωτήσεις οὐδ'
ἀστεῖσμοι ἡδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποσύρουν ἀπὸ τοῦς βεμβά-
σμούς της. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸν οὐ-
ρανόν, περιφέρουσα τυχαίως τοὺς δακτύλους της ἐπὶ τῶν
τρεμουσῶν χορδῶν τῆς κιθάρας, ἐφαίνετο ἀπωλέσασα πᾶ-
σαν ιδέαν τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὴν καὶ μὴ φροντίζουσα
εἰμὴ διὰ τοὺς κλαυθμηροὺς ἤχους οὓς ἀνέδιδε τὸ μουσικόν
τῆς ὄργανον καὶ τοῦ φαντασιώδους δρόμου ὃν τὰ νέφη ἐ-
λάμβανον. Ὁ καλὸς Πανόριος ἀποθάρρυνθεις ὑπὸ τῶν
ματαίων ἀποπειρῶν του ἀπεφάσισε νὰ ἀποτανθῇ πρὸς με.

— Ἐλθέ, ἀγαπητὲ Γεώργιε, ἐξάσκησον καὶ σὺ τὴν
δύναμιν τῆς φιλίας σου ἐπὶ τῆς ὡραίας ιδιοτρόπου. Ὑπάρ-
χει μεταξύ σας εἶδος τι συμπαθείας ἰσχυρότερον παντός
λόγου μου, καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σου ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀπο-
σύρῃ ἀπὸ τοὺς βαθυτέρους διαλογισμοὺς της.

— Ἡ μαγνητικὴ αὕτη συμπάθεια περὶ ἧς μοὶ λέγεις, ἀ-
πῆντησα, ἀγαπητὲ Ἀββᾶ, προσέρχεται ἀπὸ τὴν ταυτότητα
τῶν ιδεῶν μας, ὑποφέρομεν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐ-
σκέφθημεν περὶ τῶν ἰδίων πραγμάτων διὰ νὰ γνωρίσωμεν
ὁποίαν τάξιν ιδεῶν μᾶς ἐπενθυμίζουσιν τὰ ἐξωτερικὰ περι-
στατικά. Στοιχηματίζω ὅτι μαντεύω ἂν ὅχι τὸ ἀντικεί-
μενον, τοῦλάχιστον τὴν φύσιν τῶν διαλογισμῶν της.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Βέσπαν.

— Ἀγαπητὴ, τῇ εἶπον χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δι' ὁποίαν
τῶν ἀδελφῶν μας σκέπτεσαι;

— Διὰ τὴν πλέον ὡραίαν, μοὶ ἀπῆντησε, διὰ τὴν πλε-
ον ὑπερήφανον καὶ διὰ τὴν πλέον δυστυχῆ.

— Πότε ἀπέθανεν; ἐπανέλαβον ἐνδιαφερόμενος ἡδὴ εἰς
τὴν ζωσαν ἀνάμνησιν τῆς εὐγενοῦς μου φίλης, καὶ ἐπιθυ-
μῶν νὰ συμμερισθῶ διὰ τῆς θλίψεώς μου πεπρωμένον ὅπερ
δὲν ἡδύνατο νὰ μοὶ εἶναι ξένον.

— Ἀπέθανεν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος χειμῶνος,

τὴν νύκτα τοῦ χοροῦ ὅστις ἐδίδετο εἰς τὸ μέγαρον. Σερβί-
λης. Ἀνθῆξεν εἰς πολλὰς θλίψεις, ἐξῆλθε νικήτρια ἀπὸ
πολλοὺς κινδύνους, διῆλθε χωρὶς νὰ ὑποχωρήσῃ πολλοὺς
ἀγῶνας καὶ ἀπέθανεν διὰ μιᾶς χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἕχνος, ὡς
νὰ ἤρπᾳγη ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ ὅλος ὁ κόσμος ἐνταῦθα τὴν
ἐγνώρισε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀλλ' οὐδεὶς ὡς ἐγὼ,
διότι οὐδεὶς τὴν ἠγάπησε τόσο· δὲν ἐγνώριζετο δὲ παρὰ
μόνον ὅσον τὴν ἠγάπα τις. Οὐδεὶς δίδει πίστιν εἰς τὸν
θάνατόν της, καίτοι δὲν ἀνεφάνη ἀπὸ τὴν νύκτα ἣν σοὶ
προεῖπον. Λέγουσιν ὅτι συνέβη πολλάκις νὰ χαθῇ διὰ
πολὺν καιρὸν, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ κατόπιν, ἐγὼ ὅμως εἶμαι
πεπεισμένη ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ, καὶ ὅτι ἡ παρουσία της
ἐπαύσεν ἐπὶ τῆς γῆς ἤθελον νὰ ἀμφιβάλλω ἀλλὰ δὲν δύ-
ναμαι. Ἐρρόντισε νὰ μὲ κοινοποιήσῃ τὴν τρομερὰν ἀλή-
θειαν, ἐκείνην μάλιστα ἣτις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου
της. Καὶ ὅποια δυστυχία εἶναι αὕτη, θεέ μου! Ἡ μεγα-
λλιτέρα δυστυχία τῶν δυστυχῶν ἐκείνων χρόνων. Ἦτο το-
σοῦτον ὥραία ἡ ζωὴ της! τοσοῦτον ὥραία καὶ πλήρης ποι-
κιλίας, τοσοῦτον μυστηριώδης, τοσοῦτον λαμπρὰ, τοσοῦτον
μελαγχολικὴ, τοσοῦτον μεγαλοπρεπὴς, τοσοῦτον ἐνθουσιώ-
δης, τοσοῦτον αὐστηρά, τοσοῦτον ἡδονικὴ, τοσοῦτον τε-
λεία κατὰ τὴν καθομοίωσίν της μὲ τὰ ἀνθρώπινα πράγ-
ματα! Ὅχι· οὐδεμία ζωὴ, οὐδεὶς θάνατος ὑπῆρξεν ὅμοιος
ἐκείνης. Εὔρε το μέσον κατὰ τὸν πεζὸν ἐκείνον αἰῶνα νὰ ἀ-
φαιρέσῃ ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν της ὅλας τὰς μικροπρεπεῖς πραγ-
ματικότητας καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ εἰμὴ τὴν ποίησιν.

Πιστὴ εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τῆς ἐθνικῆς ἀριστοκρατίας,
δὲν ἀνεφαίνετο εἰμὴ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἡμέρας, προσω-
πιδοφοροῦσα ἀλλὰ πώποτε συνωδευμένη. Οὐδεὶς πολίτης
ὑπάρχει ὅστις νὰ μὴ τὴν ἀπέντησε περιπλκνωμένην εἰς τὰς
πλατείας ἢ τὰς ἀγυῖας, οὐδεὶς ὅστις νὰ μὴ παρετήρησε
τὴν γόνδολά της δεδεμένην εἰς διώρυγάν τινα. Ἡ γόνδο-
λά της καὶ τοι ὅφ' οὐδενὸς φυλαττομένη ποτὲ δὲν ἤκουσέ
τις νὰ γείνη ἐπ' αὐτῆς ἀπόπειρα κλοπῆς. Καίτοι χρωμα-
τισμένη καὶ καταρτισμένη ὡς αἱ λοιπαί, ὁ κόσμος ὅμως
τὴν διέκρινε καὶ τὰ μεράκια αὐτὰ ὁπότε τὴν ἐβλε-
πον ἔλεγαν: « Ἴδου ἡ γόνδολα τῆς προσωπιδοφόρου ».
Ὅσον δὲ διὰ τὸν τρόπον τοῦ πλοῦς της καὶ τοῦ μέρους
ὅπου ἔφερε τὸ ἑσπέρας καὶ ἐπανεφέρει τὴν πρωΐαν τὴν
δέσποινάν της οὐδεὶς ἠδύνατο οὐδὲ νὰ τὸ φαντασθῇ. Οἱ
ὀχθοφύλακες τελῶναι πολλάκις παρετήρησαν τὴν νύκτα
μέλανα σκιὰν διατρέχουσαν ἐπὶ τῶν ῥιχῶν καὶ ἐκλαμβά-
νοντές τιν δια πλοιᾶριον λαθρεμπορίων τὴν ἐδίωξαν μέχρι
τοῦ πελάγους, ἀλλὰ τὴν πρωΐαν ποτὲ δὲν ἀνεκάλυψαν τί
ἐπὶ τῶν κυμάτων ὁμοιάζον τὸ ἀντικείμενον τῆς καταδιώ-
ξεώς των, καὶ τέλος ἐσυνείθισαν νὰ μὴ ἀνησυχοῦν, ἀρκού-
μενοι νὰ λέγωσιν: « Ἴδου ἡ γόνδολα τῆς προσωπιδοφόρου ».
Τὴν νύκτα περιέτρεχε τὰς δυσχεροτέρας πλατείας καὶ τὰς
πλέον δυσβάτους ἀγυῖας, ἐπὶ τῶν γεφυρῶν καὶ ὑπὸ τοὺς

θόλους τῶν μεγάρων, τὰ μέρη τὰ μᾶλλον συχνάζόμενα
ἢ τὰ πλέον μεμονωμένα· ἐπεριπάτει μὲ βῆμα ὅτε μὲν βρα-
δύ ὅτε δὲ ταχύ χωρὶς νὰ φαίνεται ἀνησυχούσα περὶ τοῦ
πλήθους ἢ τῆς μοναξίας· ἐφαίνετο θεωροῦσα μετ' ἐκστά-
σεως καὶ περιεργείας τὰς οἰκίας, τὰ κτίρια, τὰς διώρυγας
καὶ ἀκόμη τὸν οὐρανὸν τῆς πόλεως καὶ ἀνέπνεεν μὲ ἡδο-
νὴν τὸν ἀέρα ὅστις ἔπνεεν αὐτόθι. Ὅταν ἀπῆλθον φιλικόν τι
πρόσωπον τῷ ἔνευε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ μετ' ὀλίγον ἐγέ-
νετο ἄφαντος μετ' αὐτοῦ. Πολλάκις ἔσυρεν καὶ ἐμέ ἀπὸ τοὺς
κόλπους τοῦ πλήθους εἰς μέρος μεμονωμένον ὅπου συνδιελε-
γόμεθα περὶ πραγμάτων προσφιλῶν. Τὴν ἠκολούθουν ἀδι-
στάτως, διότι ἐγνώριζον ὅτι εἶμεθα φίλοι, πολλοὶ ὅμως εἰς
οὗς ἔκαμε νεῦμα νὰ τὴν ἀκολουθήσωσι δὲν ἐτόλμουν νὰ σπεύ-
σωσιν εἰς τὴν πρόσκλησίν της. Παράδοξολογίαι πολλαὶ διέ-
τρεχον περὶ αὐτῆς αἵτινες ἐψύχρενον τὴν γενναϊότητα τῶν
πλέον ἀτραπήτων. Ἐλέγετο ὅτι πολλοὶ νεανῖαι μαντεύοντες
νεανίδα ὑπὸ τὴν προσωπίδα καὶ τὴν μαύρην ἐσθῆτα ἔγει-
ναν ἐρωτόληπτοι τόσο διὰ τὸ μυστηριώδες τῆς ζωῆς της
ὡς καὶ διὰ τοὺς ὥραίους αὐτῆς τρόπους καὶ τὸ εὐγενὲς
βάδισμά της, καὶ λαβόντες τὴν περιέργειαν νὰ τὴν ἀκο-
λουθήσωσιν ἔγειναν ἕκτοτε ἄφαντοι. Ἡ ἀστυνομία μάλι-
στα παρατηρήσασα ὅτι οἱ νέοι οὗτοι ἦσαν Αὐστριακοί, ἔθε-
σεν εἰς ἐνέργειαν ὅλα της τὰ μέσα διὰ νὰ τοὺς ἐπανεύρῃ
καὶ βάλλῃ χεῖρα ἐπ' ἐκείνης ἣν ὑποπτεύοντο αἰτίαν τοῦ
ἀφανισμοῦ των, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰσκοποι της δὲν ἐξάθησαν
εὐτυχέστεροι τῶν ὀχθοφυλάκων καὶ ποτὲ δὲν ἠδυνήθη τις
νὰ μάθῃ περὶ τῶν νέων ξένων οὔτε νὰ βάλλῃ χεῖρα ἐπ' αὐ-
τῆς. Παράδοξον συμβεβηκὸς εἶχεν ἀποθαρρύνει τοὺς ἐν-
θερμοτέρους κατασκόπους τῆς Βιενναίας ἀστυνομίας. Βλέ-
ποντες τὸ ἀδύνατον νὰ συλλάβουν τὴν προσωπιδοφόρον
ἐντὸς τῆς Βενετίας, τὴν νύκτα ἀπεφάσισαν δύο τῶν ἐπι-
τηδειοτέρων νὰ τὴν περιμείνουν ἐντὸς τῆς γόνδολᾶς της
καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχετο διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἐσπέραν
τινὰ ὅταν τὴν παρετήρησαν δεδεμένην εἰς τὴν Κρηπίδα
τῶν Σκλάβων εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ καὶ ἐκρύβησαν. Ἐμει-
ναν ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς νὰ παρατηρήσουν οὐδένα, περὶ
τὸ λυκαυγὲς ὅμως τοῖς ἐφάνη ὅτι ἔλυε τις τὸ πλοιᾶριον,
ἠγέρθησαν ἠτύχως καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐφορμήσουν κατὰ
τῆς λείας των, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν τρομερὸν κτύπη-
μα ποδὸς ἀνεποδογύρισε τὴν γόνδολα μὲ τοὺς ἀτυχεῖς
ὑπαλλήλους τῆς Αὐστριακῆς ἀστυνομίας. Ὁ εἰς ἐπνίγη
καὶ ὁ ἕτερος χρεωστῇ τὴν ζωὴν εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν
λαθρεμπορίων. Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲν
ἕχνος τῆς γόνδολας καὶ ἡ ἀστυνομία ὑπέθεσεν ὅτι κατεπον-
τίσθη, ἀλλ' ὅποια ἡ ἐκπληξίς των ὅταν τὸ ἑσπέρας τὴν
παρετήρησαν δεδεμένην εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ τὴν ἰδίαν
κατάστασιν τῆς προτεραίας! Φόβος δισειδαίμων κατέλαβε
ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμωσε
νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειραν τῆς προτεραίας· ἕκτοτε οὐδεὶς

ἠθέλησε νὰ ἀνησυχήσῃ τὴν προσωπιδοφόρον, ἥτις ἐξηκολούθησε τοὺς περιπάτους της ὡς πρότερον.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου φθινοπώρου, ἦλθεν ἐν ταῦθα φρούραρχος αὐστριακὸς ἀξιωματικὸς, ὀνόματι Κόμης Φράντζ Λέχτεν Στείν, νεανίας ἐνθουσιώδης καὶ αἰσθητικὸς ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸ σπέρμα ὅλων τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων καὶ ἐνστίκτους εὐγενεῖς ιδέας. Καίτοι κακῶς ἀνατετραμμένος ὡς μεγιστάν, ἐξησφάλισεν ὅμως τὸ πνεῦμα του ἀπὸ παντὸς εἵδους προλήψεως, καὶ διετήρησεν εἰς τὴν καρδίαν του τόπον διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ θέσις του τὸν ἠνάγκασε νὰ κρύπτῃ ὁμοίως τὰς ιδέας καὶ διαθέσεις του, ἀλλ' ἅμα ληγούσης τῆς ὑπηρεσίας του ἔσπευδε ν' ἀφήσῃ τὴν ἐνδομασίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν τῷ ἐφαίνοντο ἀδιαλείπτως δεσμευμένοι ὅλοι αἱ κακίαι τῆς Κυβερνήσεως ἣν ὑπερέτει, καὶ ἔτρεχε πλυσίαν τῶν νέων του φίλων τοὺς ὁποίους διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τοῦ πνεύματός του, εἶχε σχηματίσει εἰς τὴν πόλιν. Εὐχαριστούμεθα ἰδίως νὰ τὸν ἀκούωμεν ὁμιλοῦντα περὶ τῆς Βενετίας. Τὴν εἶχε θεωρήσει ὡς καλλιτέχνης, ἐκλαυσεν ἐνδομύχως τὴν δουλείαν της καὶ κατήντησε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ὡς Βενετός. Δὲν ἀπηύδα νὰ διατρέχῃ νυκθήμερον μὴ βαρυνόμενος νὰ τὴν θαυμάζῃ. Ἐπεθύμει, ἔλεγε, νὰ τὴν γνωρίσῃ κάλλιον ὅσων εἶχον τὸ δυσύχημα νὰ γεννηθῶν ἐν αὐτῇ. Κατὰ τοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους ἀπῆντησε τὴν προσωπιδοφόρον. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε μεγάλην προσοχὴν, παρατηρήσας ὅμως ὅτι ἐφαίνετο σπουδάζουσα τὴν πόλιν μὲ τὴν ἰδίαν περιέργειαν καὶ φροντίδα ὡς αὐτὸς, ἐξεπλάγη διὰ τὴν παράδοξον σύμπτωσιν, καὶ τὸ ἀνέφερεν εἰς πολλοὺς φίλους του. Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐδιηγήθησαν ὅλα τὰ παράδοξα λεγόμενα περὶ τῆς κεκαλυμμένης γυναίκης καὶ τὸν ἐσυμβούλευσαν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ προσέξῃ. Ὡν ὅμως γενναῖος καὶ ῥιψοκίνδυνος, αἱ προτροπαὶ αὗται ἀντὶ νὰ τὸν τρομάξουν ἐκίνησαν ἀπεναντίας τὴν περιέργειάν του καὶ τῷ ἐνέπνευσαν τὴν παράλογον ιδεάν νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν τοῦ μυστηριώδους προσώπου ὅπερ ἐνέπνεεν τοσοῦτον τρόμον εἰς τὸν ὄχλον. Θέλων καὶ οὗτος νὰ μενῇ ἀγνώστος ὡς αὐτὴν, ἐνεδύθη πολιτικὰ ἐνδύματα καὶ ἤρξατο τῶν νυκτερινῶν περιπάτων. Δὲν ἤργησε νὰ ἀπαντήσῃ τὸ ἀναζητούμενον. Εἶδεν πανσέληγον τινὰ ἐσπέραν τὴν προσωπιδοφόρον γυναῖκα ἱσταμένην ὀρθίαν ἔμπροσθεν τῆς ὥραιας ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Παύλου. Ἐφαίνετο θαυμάζουσα μὲ λατρείαν τὰ λεπτὰ κοσμήματα ὅπερ ἐκαλλώπιζον τὸν πυλῶνα. Ὁ κόμης τὴν ἐπλησίασεν μὲ βῆμα βραδὺ καὶ σιωπηλόν, ἐκείνη δὲ μὴ ἰδοῦσα αὐτὸν οὐδόλως ἐκινήθη. Ὁ κόμης ὅστις ἐσάθη πρὸς σιγμὴν διὰ νὰ ἴδῃ ἂν παρετρήθη, ἐπανελάβε τὸ βᾶδισμά του καὶ τὴν ἐπλησίασε. Τὴν ἤκουσε νὰ ἀνεστενάξῃ βαθέως, μὴ γνωρίζων ὅμως καλῶς τὴν Βενετικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἀπεναντίας κάλλιστα τὴν Ἰταλικὴν, ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον εἰς καθαρὰν Τοσκανικὴν.

— Χαῖρε εἶπεν, χαρὰ καὶ εὐτυχία εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν Βενετίαν.

— Τίς εἶ, ἀπῆντησεν ἡ προσωπιδοφόρος μὲ φωνὴν ζωηράν καὶ ἡχηράν ὡς ἀνδρὸς ἀλλὰ γλυκεῖαν ὡς ἀηδόνος.

— Ἐραστὴς τῆς ὠραιότητος.

— Εἶσαι ἐξ ἐκείνων ὧν ὁ κτηνώδης ἔρως βιάζει τὴν ἐλευθερίαν ὠραιότητος, ἢ ἐξ ἐκείνων οἵτινες κλίνουν γόνυ ἔμπροσθεν τῆς δούλης ὠραιότητος καὶ κλαίουσιν μὲ τὰ δάκρυά της;

— Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν νυκτῶν βλέπῃ τὸ ῥόδον ἀνθοῦν χαρμωπῶς ὑπὸ τῇ πνοῇ τῆς αὔρας, κρούει τὰς πτέρυγας του καὶ ᾄδει, ὅταν τὸ βλέπῃ ἀπ' ἐναντίας μαρανιόμενον ὑπὸ τὸ πύρινον φύσημα τῆς καταιγίδος κρύπτει τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὰς πτέρυγας του καὶ ἀναστενάζει. Τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ ἡ ψυχὴ μου.

— Ἀκολουθεῖ μοι λοιπόν, διότι εἶσαι ἐκ τῶν πιστῶν μου. Καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν ναόν. Ὅταν οὗτος ἠσθάνθη σφιγγομένην τὴν χεῖρα του τοῦ ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς τῆς ἀγνώστου, καὶ τὴν εἶδε διευθυνομένην εἰς τὸν σκοτεινὸν μυχὸν τοῦ αὐλῶνος, ἀκούσιως ἔρρεν εἰς τὴν μνήμην του τὰς ἀπαισίας ἱστορίας ἃς ἤκουσε νὰ διηγῶνται, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ πανικοῦ φόβου ἐσταμάτησε. Ἡ προσωπιδοφόρος ἐστράφη, καὶ διευθύνουσα ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τοῦ συντρόφου της βλέμμα ἐκστατικόν.

— Φοβεῖσαι; τῷ εἶπεν ὑγείαινε.

(ἔπεται συνέχεια.)

Η ΕΥΤΥΧΙΑ.

L'homme heureux change peu de place et il en tient peu. Fontenelle.

Τρεῖς ψυχαὶ ὅμοιαι ἀλλήλων, κατήρχοντο εἰς τὸ γήινον σκήνωμά των, μολονότι δὲ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ οὐρανοῦ πύλης ἵνα ἐκεῖ ἐπανακάμψωσιν, ἀλλοίαν ἐκάστη ἠκολούθει ὁδόν.

Παρὰ τὴν κοιτίδα ἐνὸς νεογενήτου βρέφους νεαρά τις μήτηρ καθήμενη, ἀπλήστως ἐθεᾶτο τὸ τέκνον της. — Ὑψιστε, ἐφαίνετο λέγον τὸ ζωηρὸν βλέμμα της, εἶθ' ὑπὸ τὴν κραταῖαν αἰγίδα σου αὐξανόμενος ὁ υἱός μου, κατὰσταθῇ εὐτυχίης, γενόμενος πλούσιος καὶ ἀπολαύων ἀπείρους τιμὰς καὶ δόξας.